

— Спа ли прѣзъ това врѣме? — рекла тя пакъ.

— Не, царице, — отвърналъ слугата, който го придружавалъ. Когато тръгнахме оттука, видѣхме всрѣдъ улицата единъ слабъ болнавъ старецъ, който умираше отъ гладъ. Той взе стареца на грѣбъ, заведе го у дома си и започна да го храни и лѣкува. Азъ му казахъ да не си губи врѣмето съ него, ала той не ме чуваше и цѣли двѣ недѣли стоя надъ леглото на болния. Когато старецътъ оздравѣ и тръгна да си отива, той му каза: „Остани при мене, дѣдо, азъ ще те заведа въ бащиното си царство и при менъ ще прѣкарашъ старинитѣ си“.

Всички започнали да се смѣятъ, задѣто загубилъ врѣмето си подиръ нищо и никакъвъ старецъ, а момъкътъ още по-низко навелъ глава и не знаелъ, дѣ да се дѣне отъ срамъ.

Тогава царицата се усмихнала и станала на крака.

— Идете си, момци, казала тя, — най-умното чудо направи тоя, на когото се присмивате. Той ще бѣде царъ, защото ще милѣе и ще се грижи за царството си и за своитѣ бѣдни поданици.

Тя подала ржка на момъка, и той се доближилъ до нея. Тогава тя взела короната отъ трона и я сложила на главата му. Отъ безцѣннитѣ камъни цѣлото му лице свѣтнало.

И дигнала се една сватба нечувана и невиджана. Всички въ царството се радвали за доброто сърдце на младия царъ и въ деня на сватбата постилали пжта му съ цвѣтя и викали:

— Богъ да даде дълъгъ животъ на нашата умна царица и на нашия добъръ царъ.

Дѣдо Добри.